

GÉCZI JÁNOS

[a háromezerévnnyi galagonya]

BALÁCAVERS

*innen annyit láthatok
miként adja át testét a ködnek
a forrásfő nádasa s mint választja
szálait külön ha behajol a szélbe —
ennyi a változás harmadik ezer éve
(mérhető hiszen beleférek)
vagy kevesebb mert néha-néha nem
nő ágam gyökerem sok fűrészlélű
levéllemezem se vált nagyobbra — sorolom
hány vándor vágott rólam botot hány
fészekalj repült ki hogy vissza ne térjen
hányszor ült vezérágam hegyére a zsírral telt hold
nem tudom léteznék-e másként
egy sűrűbbre nőtt életben — ha mindezt
megél egy fává nőtt magányos bokor
ki embernek született volna és nem vél*

különbséget a bűn és büntelenség közt
nem méri súlyát életnek elmúlásnak
kit az előtt és az után uránsugárzása nem ront
csak lakonikusan virágzik érlel fanyar gyümölcsöt
levelet hullat s néhanap arra riad
bölcs vagy elmezavarodott
mert nem érzi tömegét az időnek
akkor mennyit tudhatnak a tárgyak
hogy szüntelen formát váltva (ércdarabból
kanál kanálnyélből cövek s rozsdától
vasas víz míg nem egy cseppköre
rakódik) hars idegen törvények
kiszolgáltatottjai — de közben a borostyánút
visszahúzódtott a bürökerdők alá
szétszabdalták sztrádák csatornák
hallgatózó telefonhuzalok
(de hogy volt az út s nem az mi emberi
mende-monda az odvam mélyi fenyőmész-gemma
bizonyítja — ki lett volt aki odadugta
nem tudom hogy dárdától átütve elvérzett
tövébe temették húsát csontjait szétémésztette
gyökérsavam) — amibe beleférek faragott
történet-skatulya csupán — annyi hogy villa épült
mellém melynek szögletudvarába telente
visszavitték az kratélbe ültetett fügefát
a sosem virágzó pomogránátot míg ki nem
fagyott a halacskás levelű olajfát
de megomlott egy gömbvillám vagy szurokcsóva
tűzvészétől az atrium (freskótöredékét
képgépesek látogatják hatvan éve
a mozaikot melynek szívtájékán indiai páva
— nos láthattam élön csibét míg nevelt
kapargatta a földet tömör árnyékomban)
beszakadtak a gabonátárlók a cserépcsőben
sziszegő talajvíz kering húsen elvászott szerszámok
zöldülnek teste alatt a küszöb vöröskövének
amely koldusok helye volt —
ha mégis kérdik ki vagyok
mennyi a tér ami helyet ad nekem
mutatom magam forgok a balatonos fényben
hogy átfú rajtam megvillogtat a szél
láthatják nem több galagonyánál
kinek ághajlásában beletört a nyílhegy
aki fölé kondenzcsíkokat híz repülő
csörlős helikopter de leginkább az
kiben évre év élnek a házi rozsdafarkúak
(nagyobb a családfájuk
bármely koronás dinasztianál) — hűlek azóta
hogy földig rombolta a lovas horda a domb toloszát
(ha jól számolom: ezerötsszáznyi tavasszal

korábban) — a villa pedig vigasztalódom
 visszatolta magát a toszkán dombra vitte magával
 ami hosszú útra vihető
 halottak szellemét és a csecsemők
 sírását fegyvercsengést két-három könyvtekercset
 ha rám vetül éjszakán a rom holdárnyéka
 és hallik a falu vonító kutya-falkája —
 ami itt maradt belőle az nem lényege
 mit sem ér az ametisztgyűrű ha nem embermeleg
 csupán nap hevíti vagy beleköltözik egy bogár
 kiszakad belőle a hajszál lemaródik róla foglalat
 — hullatom leveleimet
 és figyelem a látogatók andaxin-fehér arcát
 a feltekeretlen turbánok se voltak ilyenek
 vagy a nyakba akasztott felfűzött csigák
 melyek tengerének partján magról csíráztam-nöttem
 — székérrrel persze teljes telen át a karsztokon
 és a tölgyerdőkön keresztül hoztak szénába bugyolálva
 óvtak mint aki a kátyúkat nem bírja
 hogy végül ők a csevegő nép tűnjék el —
 de néha pálmazöld az ég és a felhők gyöngyházán
 halász nép visszképe tekint rám
 hogy tudjam latinföldön sem lehetnék beavatottabb —
 néha maszatos kölykök jönnek
 tapogadják kéregréseimet számlálnak pöttyös bodobácsot
 vagy elég nekik ha bámulják a fajszi kálváriát
 honnan a Krisztus-testmás többször elüzetett
 befeledkeznek az árvalányhaj-suhogásba
 papsajtot nyelnek a nyárfás törzseiben
 női combokat látnak s térképüzenetet
 vadóc kis testükre ejtek egy-két levelet
 ha sokáig napoznak maradjon rajtuk negatívom —
 a szálas eső néha bekerít
 nyirok pólyáz és nádsuhogás a forrásfőtől
 dolgoznak a mágnesek
 lángját kitolja a delfinszobor
 ezüstmécsese hogy lássam
 az atrium freskóján balácán sosem élt lényeket
 jáspisszem gazellát pompeji veresében
 etruszk szajkót csőrében tühallal
 hordópálma bőbitáján pici kék majmot
 (ahogy magához öleli a madár alakú csörgőt)
 — mindez a nyugalom — nem tudok más lenni
 mint ami voltam és lehettem s nem több ami akartam
 csupán a teraszon álló lassú növésű galagonya
 három évezred ultramarinjába merülő
 aki tudja hol van még a földben fibula handzsár
 ténfergő vizér korhadó birkakoponya szelíd borzalom
 pecsétes korsó füle és többre-másra nem ügyel
 nem gondja miként oldódik szét a ködben
 a bronzpálcájú napóra